

Sygn. akt VIII U 1075/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO w Gdańsku Hanna Witkowska-Zalewska

Protokolant: st.sekr.sądowy Dorota Laszczuk

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2013 r. w Gdańsku

sprawy B. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

na skutek odwołania B. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 12 czerwca 2012 r. nr (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje B. J. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres dwóch lat poczynając od dnia 12 czerwca 2012r.

/na oryginale właściwy podpis/

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 czerwca 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonej B. J. prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, wskazując, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 31 maja 2012 roku uznała, że nie jest ona całkowicie niezdolna do pracy. Nadto, organ rentowy stwierdził, iż nadal będzie płatna ubezpieczonej renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy, przyznana do 31 stycznia 2017 roku.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczona B. J. podniosła, iż od dwóch lat jej stan zdrowia znacznie się pogorszył, ma problemy z wykonywaniem zwykłych prac domowych, z pamięcią, coraz częściej trafia do szpitala oraz określiła, iż jej „choroba niestety postępuje”.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G., w odpowiedzi na odwołanie, wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację podaną w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. J., ur. (...), posiada wykształcenie wyższe, z zawodu jest nauczycielem geografii. Ubezpieczona pracowała jako członek załogi M. P., pracownik biurowy, sprzedawca, nauczyciel, nauczyciel kontraktowy, asystent ds. eksploatacji.

Od 1 lutego 2004 roku do ubezpieczonej przysługuje prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, przyznane decyzją z dnia 13 lutego 2012 roku do dnia 31 stycznia 2017 roku.

Świadczenie zostało ubezpieczonej przyznane z powodu schorzeń w postaci stwardnienia rozsianego, stanu po przebytych urazie kręgosłupa szyjnego w 1991 roku, od 2009 roku stwardnienia rozsianego z objawami rozsianego uszkodzenia centralnego układu nerwowego i obniżenia funkcji poznawczych oraz od stycznia 2012 roku z powodu schorzeń w postaci stwardnienia rozsianego w postaci przewlekłej postępującej z upośledzeniem funkcji poznawczych, niedoczynności tarczycy oraz ograniczenia pola widzenia.

W dniu 7 marca 2012 roku ubezpieczona złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (niesporne).

Lekarz Orzecznik ZUS rozpoznał u ubezpieczonej stwardnienie rozsiane, obserwację w kierunku boreliozy, otyłość oraz niedoczynność tarczycy oraz w orzeczeniu z dnia 19 kwietnia 2012 roku stwierdził, iż ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy.

Ubezpieczona złożyła sprzeciw od powyższego orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS, w wyniku czego została poddana badaniu przez Komisję Lekarską ZUS, która po jego przeprowadzeniu rozpoznała u ubezpieczonej stwardnienie rozsiane w przebiegu przewlekłe postępującym, niedoczynność tarczycy w trakcie przewlekłej substytucji, hormonalnie wyrównanej. Orzeczeniem z dnia 31 maja 2012 roku Komisja Lekarska ZUS stwierdziła, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy (dowód: orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS – k. 116 akt ubezpieczeniowych, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS – k. 125 akt ubezpieczeniowych, opinie lekarskie – k. 124, 131 dokumentacji lekarskiej ZUS, sprzeciw – k. 125 dokumentacji lekarskiej ZUS, decyzja – k. 126 akt ubezpieczeniowych).

Decyzją z dnia 12 czerwca 2012 roku organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (niesporne).

Biegła sądowa neurolog rozpoznała u ubezpieczonej stwardnienie rozsiane, uraz głowy powierzchowny w wywiadzie oraz przewlekły zespół bólowy kręgosłupa i uznała, iż ustalona przez organ rentowy częściowa niezdolność do pracy do dnia 31 stycznia 2017 roku jest adekwatna do stanu neurologicznego ubezpieczonej. Biegła stwierdziła, iż zgłaszane przez ubezpieczoną w wywiadzie wieloletnie bóle kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego nie były w przeszłości i nie są obecnie powodem niezdolności do pracy wobec braku istotnego ograniczenia ruchomości kręgosłupa, zaburzeń chodu i zmian korzeniowych podrażnieniowych i ubytkowych (dowód: opinia biegłej neurolog – k. 24 – 26, dodatkowa opinia biegłej neurolog – k. 53).

Biegła sądowa psycholog, na podstawie wywiadu i analizy wyników z przeprowadzonych testów diagnostycznych oraz dokumentacji medycznej, stwierdziła u ubezpieczonej obniżony nastrój pod postacią depresji umiarkowanej ciężkiej, m.in. utratę zainteresowań, obniżony napęd życiowy, ograniczenie kontaktów międzyludzkich oraz myśli samobójcze. Podała, iż wyniki testów neuropsychologicznych wskazują na osłabienie funkcji poznawczych, tj. nasilone zaburzenia uwagi, zaburzenia zapamiętywania i uczenia się. Ubezpieczona jest szczególnie wrażliwa na bodźce zakłócające, po których nie jest w stanie kontynuować podjętych czynności, rozprasza się i zapomina, ma zaburzenia pamięci długoterminowej, wynikające z trudności w wydobyciu z magazynu pamięci odpowiednich treści, ma osłabienie myślenia, trudności w rozwiązywaniu złożonych problemów, tworzeniu nowych pojęć, osłabienie fluencji słownej oraz zaburzenia funkcji wzrokowo – przestrzennych. Biegła stwierdziła, iż wyniki ww. testów wskazują na postępujący proces otępienny przy uwzględnieniu inteligencji wyjściowej i poziomu wykształcenia ubezpieczonej i z tego powodu jest ona całkowicie niezdolna do pracy, poczynając od 12 czerwca 2012 roku na okres dwóch lat (dowód: opinia biegłej psycholog – k. 17 – 18, dodatkowa opinia biegłej psycholog – k. 52).

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach ubezpieczeniowych i dokumentacji lekarskiej ZUS, bowiem żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich rzetelności i autentyczności. Brak było

zatem, w ocenie Sądu, przesłanek, by odmówić im przymiotu wiarygodności. Podstawę ustaleń faktycznych Sądu stanowiły również opinie biegłych sądowych neurologa oraz psychologa.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie ubezpieczonej B. J. zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści przepisu art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 roku Nr 153, poz. 1227 ze zm.), prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Zgodnie z zaś z treścią art. 12 ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2). Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

Z brzmienia art. 12 ustawy wyraźnie wynika, że do stwierdzenia niezdolności do pracy nie jest wystarczające samo występowanie naruszenia sprawności organizmu (choroby), lecz jednocześnie naruszenie to musi powodować całkowitą lub częściową utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, nie rokujące odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Jak podkreśla się w judykaturze, częściowa niezdolność do pracy polega na utracie w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Doniosłe znaczenie w konstrukcji częściowej niezdolności do pracy ma podkreślenie, że chodzi o ocenę zachowania zdolności do wykonywania nie jakiejkolwiek pracy, lecz pracy „zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji”. Wyjaśnienie treści pojęcia „pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji” wymaga przy tym uwzględnienia zarówno kwalifikacji formalnych, czyli zakresu i rodzaju przygotowania zawodowego udokumentowanego świadectwami, dyplomami, zaświadczeniami, jak również kwalifikacji rzeczywistych, czyli wiedzy i umiejętności faktycznych, wynikających ze zdobytego doświadczenia zawodowego.

W niniejszej sprawie sporna między stronami była jedynie ocena stanu zdrowia ubezpieczonej pod kątem ustalenia, czy ubezpieczona utraciła całkowicie zdolność do pracy.

Za decydującą dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w ocenie Sądu, należało uznać opinię biegłej sądowej psycholog, którą Sąd podzielił w całej rozciągłości, uznając jej wnioski, jak i uzasadnienie za przekonujące, należycie uzasadnione, obiektywne. Biegła psycholog jednoznacznie stwierdziła, iż ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy z powodu osłabienia funkcji poznawczych i postępującego ośpienia. Powtarzane okresowo badania neuroobrazowe MRI potwierdzają, że patologia mózgu ubezpieczonej ma charakter wielogniskowy, obserwuje się ciągłą progresję i zwiększenie ilości ognisk demielinizacyjnych w obszarach korowo – podkorowych, m.in. w obszarach odpowiedzialnych za funkcje poznawcze. Zaburzenia prawidłowej komunikacji, na skutek występowania ognisk demielinizacyjnych, między poszczególnymi, współpracującymi ze sobą strukturami mózgowymi, tworzącymi neuronalne obwody funkcjonalne dla określonej funkcji powodują znaczne osłabienie funkcji psychicznych i procesów poznawczych.

Zdaniem biegłej psycholog, ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy, poczynając od 12 czerwca 2012 roku na okres dwóch lat. Zatem należało uznać całkowitą niezdolność ubezpieczonej do pracy na powyższy okres, zgodnie z opinią biegłej psycholog.

Opinia sporządzona przez biegłą psycholog w niniejszej sprawie jest wnikliwa i wyczerpująca, logiczna i spójna, a wnioski w niej zawarte prawidłowo uzasadnione. Została ona wydana przez lekarza specjalistę o specjalności adekwatnej do rodzaju schorzeń rozpoznanych u ubezpieczonej, o uznanym autorytecie i dużym doświadczeniu

zawodowym, także klinicystycznym oraz długoletniej praktyce w charakterze biegłego sądowego. Opinia została wydana po uprzednio przeprowadzonym badaniu podmiotowym i przedmiotowym ubezpieczonej oraz wnikliwym zapoznaniu się ze zgromadzoną dokumentacją medyczną.

Sąd w całości podzielił zatem opinię biegłej psycholog, iż ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy, z powodu schorzeń rozpoznanych przez biegłą psycholog. Należało zatem przyznać ubezpieczonej prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, poczynając od 12 czerwca 2012 roku na okres dwóch lat.

Sąd stwierdził, iż zarzuty pozwanego pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia i stanowią w istocie polemikę z ustaleniami biegłej sądowej psycholog. Nadto, zastrzeżenia pozwanego nie znajdują pełnego potwierdzenia w obiektywnych wynikach badań. Tym samym, zastrzeżenia organu rentowego, nieoparte nową dokumentacją medyczną, nie mogły wpłynąć na ocenę opinii biegłej psycholog, dokonaną przez Sąd.

Nadto, wskazać należy, iż biegła psycholog stanowczo i szczegółowo odniosła się do zarzutów pozwanego, podtrzymując wydaną w sprawie opinię. Biegła powtórzyła, iż ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy ze względu na liczne objawy psychopatologiczne, takie jak ciężkie zaburzenie depresyjne, objawy otępienne oraz ze względu na znaczny rozpad funkcji poznawczych i wykonawczych. Należy podkreślić, iż biegła psycholog stwierdziła, że przyczyną takiego stanu ubezpieczonej jest postępujące uszkodzenie organiczne ośrodkowego układu nerwowego, spowodowane nieuleczalną chorobą w postaci stwardnienia rozsianego. Biegła uznała, iż ubezpieczona nie rokuje poprawy stanu zdrowia psychicznego i funkcji poznawczych. Pozwany nie zdołał zatem w żaden sposób podważyć miarodajnej opinii biegłej psycholog.

Sąd stwierdził również, że opinia biegłej neurolog jest wyczerpująca. Jednakże, w ocenie Sądu, brak schorzeń rozpoznanych przez biegłą neurolog uzasadniających przyjęcie całkowitej niezdolności do pracy ubezpieczonej z powodu schorzeń przez nią rozpoznanych nie wyklucza uznania jej za całkowicie niezdolną do pracy z powodu schorzeń spowodowanych nieuleczalną chorobą w postaci stwardnienia rozsianego, zgodnie z opinią biegłej psycholog.

Mając powyższe na uwadze, Sąd, na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz powołanych wyżej przepisów, zmienił zaskarżoną decyzję.

SSA w SO H. Witkowska - Zalewska

Zarządzenie:

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i aktami rentowymi doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,
3. przedłożyć z wpływem apelacji lub za 21 dni z zpo.

SSA w SO H. Witkowska - Zalewska